

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Jesu Siculi
Caltasinettensis, In ... Universitate Messanensi Theologiæ
Primarii Professoris, Tractatus Quinque In Quinque
Ecclesiæ Præcepta**

Tamburini, Tommaso

Dilingæ, 1697

Caput I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40032

TRACTATUS III
 DE
III. ECCLESIAE PRÆCEPTO
 IDEST,
DE SUMENDA EVCHARISTIA.

CAPUT I.

*An, & quo jure obligamur
ad Communionem.*

I. **C**ertum est, Fideles ad-
totos ad illam obligari Ec-
clesiastico jure. *Ex c.*
omnis utriusque sexus de
pœnitent. & remiss. ut infra dicemus
latius.

Sed controversia inter DD. est, an
obligentur etiam Divino præcepto? &
quidem, quamvis probabilius sit obli-
gari etiam divino, probabile tamen est,
obligari solum Ecclesiastico, quo de-
terminavit Ecclesia præceptum divi-
num, quod, quia erat indetermina-
tum, non obligabat, nisi donec Eccle-
sia determinaret, ut fufius Theologi
tradunt.

2. Ratio prioris, & certè majoris
probabilitatis est, quia illa verba Chri-
sti Domini videntur præceptiva: (*nisi*
manducaveritis carnem filij hominis, &
biberitis ejus sanguinem, non habebitis
vitam in vobis.) Et ita sustinet S.

Thom. 3. *quæst.* 80. *art.* 11. cum mul-
tis, delerens oppositum, quod docue-
rat in 4.

3. Ratio posterioris est, quia non
apparet, unde certò obligat tale divi-
num præceptum, cum textus prædictus
explicetur ab aliquibus, vel de mandu-
catione in voto, vel de manducatione
spirituali.

4. His positis, inquirentes primò.
An vera sit illa doctrina Petri Soto de
Evcharistia lect. 9. dicentis, aliquos
specialiter obligari ad sumendam Ev-
charistiam ex eo capite, quod DEUS
decreverit, eis non largiri gratiam effi-
cacem ad superandas graves aliquas
tentationes, & obtinenda quædam bo-
na necessaria, nisi Sacra Communionem
roborentur? Quod confirmat illa mu-
lier liberata à quodam maleficio, cu-
jus vir apparebat, ut brutum; libera-
ta, inquam, precibus Sancti Macarij,
à quo ipsa intellexit, idè calamitatem
illam passam fuisse, quia per quinque
hebdomas Sacram Evcharistiam non
sumplerat.

5. Re.

5. Respondeo. Suarez non omnino respuit hanc Doctrinam *disp. 60. de Eucharistia sess. 3.* observat tamen ratò ei esse locum. Nos dicimus: quis novit sensum Domini, vel cui id revelatum est?

6. Inquires Secundò in hunc modum: ego tentatis omnibus remedijs, adhuc mihi certò persuadeo, me non posse superare tentationem, v. g. vindictæ contra inimicum, nisi frequentatione Sacræ Communionis; si non frequentem, peccabone contra jus prædictum de communicando?

7. Respondeo primò. Hanc certam tuam persuasionem esse creditu difficilem: quis enim certò sciat, te non posse utiliter alia remedia assumere, & item certò te hoc remedio communionis esse sanandum.

Respondeo secundò. Supposita certa ejusmodi persuasione, Suarez *loc. cit.* asserit, te non peccaturum contra præceptum de communicando, sed solum contra illam virtutem, cui illa tentatio adversatur; unde sequitur, te non obligari in confessione exprimere neglectum communionis, tentationis illius tempore commissum, sed solum peccatum, quod commisisti.

CAPUT II.

An communicandum in sine vita.

1. Certum est, Fideles adultos obligari ad communicandum ante finem vitæ, sive id sit ex præcepto Ecclesie, sive probabilius præcepto divi-

no. Nam Concilium Nicænum relatum *cap. de his, 26. quest. 6.* cavet, ne discessurus è corpore necessario via sua viatico defraudetur. At sanè cur vocat absolutè necessarium, nisi valdè probabiliter ex lege id præceptum sit?

2. Sed inquires primò, an qui in vita aliquoties communicavit, teneatur, sub mortali communicare sub finem vitæ, hoc est, in articulo, seu periculo mortis?

3. Respondeo. Sanè Cajetanus, alijque allati à Suarío *d. disp. 69. sess. 3.* putant, nullam absolutè esse tunc obligationem sub mortali. Immodò Sylvester alijque ab eodem Suarez citati asserunt, eum, qui in vita, quamvis solum semel communicavit, non esse amplius obligatum ad communionem, nec sub mortali, nec sub veniali ex dicto præcepto divino, ut habet Delgadillo *tract. 2. de Eucharist. dub. 12.* quia semel, inquit, posita unica communione, extinguitur obligatio dicta, cum præcepto divino de communione ante finem vitæ jam satisfactum sit.

4. Sed tenendum adesse hujusmodi obligationem iterum in eo periculo communicandi, si comunio facta multum distet à periculo, id quod mox explicabitur. Ratio potissima ducitur ex Fidelium, & Ecclesie sensu sic judicantium, qui certè in re tanti momenti magni faciendus est.

5. Quæ ratio ex verbis Concilij Nicæni modo allatis n. 1. confirmatur. Ita Suarez *loc. cit.* & communiter Recentiores.

Nota item idem verum esse, sive mors impendat ex infirmitate, sive ex

Cc 3 vul-

TEVRIN
in
de
VARR
de
E II
30. b.